

Hồi Thứ Bảy

Linh Vật Vẫn Luôn Tìm Chân Chủ

Thừa lai tỉnh, Sầm Phong biết ngay mình vẫn còn sống. Nhưng thay vì kêu lên mừng, Sầm Phong lại ngồi bật dậy toan chạy, đồng thời còn hốt hoảng gào vang:

- Tôn giá đã hứa lời không sát hại tiểu sinh. Hãy đứng nguyên đó, đừng tiến lại gần và cũng đừng thất hứa. Nếu không, đừng trách tiểu sinh vô lễ, dù biết phải chết vẫn thóa mạ rửa sả tôn giá.

Đứng chỉ cách Sầm Phong độ mười bước chân, Tiền Giả Kim vì đang tự bước đến nên đành dừng lại, vừa nhìn thấy Sầm Phong vừa lắc đầu mỉm cười:

- Người yên tâm. Vì nếu không có ta sắp đặt, vị tất lúc này người còn sống. Muốn giết người ta đã hạ thủ từ lâu rồi, lúc người còn mê man ngất lịm cần gì chờ đến bây giờ để nghe người thóa mạ?

Sầm Phong đã toan chạy nhưng không thể chạy. Vì nhận ra cả bản thân lẫn Tiền Giả Kim đang cùng nhau hiện diện trong chung một lòng thạch động. Và vì có chủ ý hay sao đó, chỗ họ Tiền đứng chính là lối duy nhất xuất nhập thạch động. Riêng bản thân Sầm Phong vì đang ở chỗ tận cùng nên sẽ chạy đi đâu nếu ở chỗ tận cùng chỉ là một vách đá sần sùi nhám nhúa, chẳng có lấy một kẽ hở chứ đừng nói chi một lối để thoát. Sầm Phong vẫn giận dữ cất tiếng gào:

- Đừng ngỡ tiểu sinh tin những lời gian dối đó. Vì tôn giá không chỉ thất hứa một lần. Miệng thì bảo sẽ không sát hại nhưng chính tôn giá lại phát động hiệu lệnh cho tiểu xà tấn công tiểu sinh. Đừng nghĩ tiểu sinh vì còn nhỏ, không biết gì, tôn giá muốn đối gạt thế nào cũng được.

Tiền Giả Kim tỏ ra rất nhẫn nhục, chỉ nhăn nhó khi nghe Sầm Phong tha hồ gào, thay vì có thể ra tay hoặc hạ sát Sầm Phong ngay hoặc bắt Sầm Phong phải ngậm câm miệng. Và đó không chỉ là điều duy nhất gây ngạc nhiên cho Sầm Phong. Vì sau khi Sầm Phong dừng lời, thật lạ, Tiền Giả Kim lại chỉ biết thở dài tự thán:

- Ta cũng biết khó lòng làm người thay đổi để nghe và tin ta. Nhưng dù vậy, Tiền Giả Kim ta cũng không oán trách. Có chăng là chỉ tự trách, vì ta đã luôn gây nhiều ác danh. Đến nỗi, nếu như chẳng phải người đã một lần bộc lộ mối quan tâm ngoài dự liệu của ta, khiến ta lần đầu tiên nhận một cảm xúc kỳ lạ, ắt hẳn này giờ với những gì người vừa thể hiện, có khi người đã mất mạng dưới tay ta chí ít phải đến hai lần. A... thật lòng ta chưa bao giờ chịu nhẫn nhịn như thế này.

Họ Tiền nói quá thật, đến sắc diện bên ngoài cũng tỏ ra day dứt và bối rối rất thật, khiến Sầm Phong chực tin và toan lên tiếng hỏi cho rõ nguồn cơn, đồng thời còn để thỏa lòng hiếu kỳ.

Nhưng đúng lúc đó lại có một thanh âm oanh vàng thỏ thẻ từ bên ngoài vang vọng vào tận lòng thạch động, lọt đến tai Sầm Phong:

- Tiền thúc thúc vừa bảo đang nhân nhện ai vậy? Tiểu nữ chỉ chậm chân có một lúc, lẽ nào lại làm cho Tiền thúc thúc tức bực, giận tiểu nữ đến thế sao?

Một bóng hồng nhân đó xuất hiện, từ bên ngoài lao vút vào như cánh yến chao liệng thật ngoạn mục. Nhưng đối với Sầm Phong, giọng oanh vàng vừa nghe cộng với bóng dáng xuất hiện, chỉ nội hai phương diện đó thôi cũng đủ cho Sầm Phong giận dữ và trên cả mức giận dữ, nghĩa là phẫn nộ. Sầm Phong lại gào vang:

- Các người vẫn luôn luôn đối trá. Được rồi, ta dù bất lực, hiện không thể đối phó gì các người. Giết ta đi, muốn hạ thủ thế nào cũng được. Và nhớ, chỉ cần ta còn một hơi thở thôi, mối thù này ta luôn luôn ghi nhớ. Nếu có cơ hội, ta sẽ bắt các người hoàn trả gấp trăm, gấp ngàn lần. Hãy giết ta đi.

Tiền Giả Kim càng thêm nhăn nhó, chột thờ dài nhìn nữ lang mới đến:

- Chỉ do y ngộ nhận thôi. Và vì thế ví thử Tiền Giả Kim này không chấp nhận thì sự thể sẽ ra sao đây?

Hai chữ ngộ nhận vừa nghe làm cho Sầm Phong sực tỉnh, bởi một nguyên nhân thật dễ hiểu là diện mạo của nữ lang mới xuất hiện tuy hao hao giống nàng Đại tiểu thư Vạn Xà Giáo nhưng lại có niên kỷ kém hơn hẳn. Có lẽ tiểu cô nương này chỉ độ tuổi chừng đôi bảy hoặc đôi tám là nhiều.

Tiểu cô nương nọ như cũng hiểu Tiền Giả Kim có ý ám chỉ gì khi dùng hai chữ ngộ nhận. Nàng bảo:

- Y nhận lầm tiểu nữ với Đại tỷ? Vì thế y phẫn nộ, ngộ chính tiểu nữ đã quyết lòng lấy mạng y, kỳ thực chỉ là do Đại tỷ ra tay?

Đã biết là ngộ nhận, lẽ ra Sầm Phong thôi giận dữ mới phải. Nào ngờ cũng ngay lúc này chính Sầm Phong lại gào thét:

- Người gọi ả độc ác nó là Đại tỷ? Người là bào muội của ả? Thảo nào người không chỉ giống giọng nói mà cả vóc dáng diện mạo cũng hao hao ả. Đủ rồi, người có thể xuống tay hạ thủ ta được rồi, vì nếu Đại tỷ người bất lực, chưa thể khiến ta vong mạng thì sự xuất hiện của người cũng đủ hiểu người đang muốn gì ở ta. Giết ta đi. Nếu không bọn tỷ muội các người, cả Vạn Xà Giáo nữa, sau này sẽ phải hối hận. Hãy giết ta đi. Ha ha...

Tiểu cô nương ngỡ ngàng và vì không biết nói lời gì hơn nên cứ trân trối nhìn Sầm Phong như đang nhìn một sinh vật kỳ quái chẳng phải người.

Tiền Giả Kim đã hết nhẫn nại, vụt quát:

- Nếu Đại tiểu thư đã cố ý giết người thì chính tam tiểu thư lại là người có ân cứu mạng người. Sao người không chờ nghe ta giải thích? Trái lại thái độ của người, nếu không vì lời căn dặn của Tam tiểu thư, ta thật muốn quật người một chưởng cho kỳ chết. Thật là hồ đồ.

Phản ứng của họ Tiền nếu không là gió thoảng qua tai Sầm Phong thì cũng là dầu châm thêm vào lửa đỏ, khiến Sầm Phong mắt lộ hung quang, mặt đỏ bừng, vừa giận dữ vừa quát:

- Ta không cần nghe giải thích. Giết ta đi. Nếu tôn giá muốn. Vì càng nhìn các người ta càng phẫn nộ. A... a..., phải chi ta đột nhiên có bản lĩnh, nhất định ta sẽ cho các người nếm mùi lợi hại. Thà ta chịu chết hơn là cứ thế này nhìn và bật lực vì không thể làm gì các người. Giết ta đi. Ha ha..., giết ta đi!

Cơn giận làm Sầm Phong như mất trí và bỗng ùng ùng chạy ào vào tiểu cô nương, hai tay vung lên tán loạn, có vẻ sẵn sàng đánh đập cấu xé bất kỳ kẻ nào dù có là cao thủ nhưng dám xuất hiện trước mặt Sầm Phong.

Tiểu cô nương đang cơn ngỡ ngàng, vì mãi nhìn trân trối Sầm Phong nên dường như không nhận thấy cơn phát cuồng của Sầm Phong đang cuộn đến.

Tiền Giả Kim thấy vậy la lớn:

- Tam tiểu thư!

Tiểu cô nương bấy giờ mới giật mình sức tỉnh. Nhưng lạ thay, nàng tỉnh và thấy thì cứ thấy, vậy mà vẫn cứ đứng yên, không có bất kỳ phản ứng nào gọi là đối phó hoặc lẩn tránh cơn cuồng nộ của Sầm Phong.

Tiền Giả Kim lại thấy và hiểu rõ hiểm cảnh gì sắp xảy ra cho tiểu chủ nhân mặc dù không đến nỗi mất mạng. Vì thế, Tiền Giả Kim bật người lao đến:

- Ta tha thứ cho người đã quá đủ rồi. Thế này thật quá đáng, người không thể trách ta.

Tiền Giả Kim tung một lực đạo quật vào Sầm Phong. Nhưng lúc đạo chưởng kinh sắp chạm vào Sầm Phong, điều kỳ dị là Sầm Phong hoàn toàn không biết đến và bằng chứng là Sầm Phong cứ tiếp tục hung hãn xông vào tiểu cô nương.

Đến lúc này tiểu cô nương mới có phản ứng. Nàng lách tránh Sầm Phong. Nàng còn dùng giọng nói uy quyền nửa ra lệnh, nửa khẩn thiết bảo họ Tiền:

- Y chỉ quá phần nộ nên mới hóa cuồng. Tiền thúc thúc đã biết rõ, hà tất động nộ gây thương hại đến y? Dừng tay mau.

Tiền Giả Kim kinh hoảng, vội dừng tay thu chiêu. Và chỉ suýt nữa thì không kịp thu hồi, ắt sẽ gây đại họa, nên họ Tiền lo lắng hỏi tiểu chủ nhân:

- Tam tiểu thư không sao chứ? Lần sau xin Tam tiểu thư đừng quá mạo hiểm tương tự. Vạn nhất có mệnh hệ gì, thuộc hạ...

Tiểu cô nương tỏ ra không quan tâm đến nỗi lo của họ Tiền. Trái lại, vì phát hiện Sầm Phong vẫn cứ như kẻ hóa cuồng, đang xông xộc chạy thoát ra ngoài thạch động và dường như sẽ cứ thế chạy mãi, nên nàng sợ hãi, vội gọi họ Tiền:

- Làm sao ngăn y lại? Đại tử lúc này ắt vẫn đang ráo riết truy lùng y. Vạn nhất nếu để Đại tử phát hiện, tiểu nữ đành bất lực vì không thể giải cứu y lần thứ hai.

Tiền Giả Kim nhìn theo Sầm Phong và cau mày ngẫm nghĩ, đoạn cất giọng quả quyết bảo:

- Vì Tam tiểu thư, thuộc hạ nguyện mạo hiểm, tìm cách đánh lạc hướng truy tìm của Đại tiểu thư. Nhưng với điều kiện Tam tiểu thư phải khẩn cấp quy hồi nơi xuất phát, không được để Đại tiểu thư phát giác sự xuất hiện của Tam tiểu thư quanh đây. Bằng không, người có tâm cơ mẫn tiệp như Đại tiểu thư thế nào cũng đoán biết đã có Tam tiểu thư tự ý nhúng tay xen vào và hậu quả thật khó lường.

Tiểu cô nương cũng nhìn mãi theo cung cách chạy cuồng loạn của Sầm Phong, và nàng cứ khẩn trương hối thúc họ Tiền:

- Quả nhiên chỉ còn mỗi cách đó, đành phiền Tiền thúc thúc mau mau tiến hành cho. Nhanh lên.

Họ Tiền gật đầu đáp ứng, và chỉ vút một cái họ Tiền đã thi triển khinh công lao đi mất dạng.

Còn lại một mình, tiểu cô nương thay vì có tâm trạng nhẹ nhõm do đã sắp đặt ổn thỏa và mệnh lệnh đã được họ Tiền thi hành, thì nàng lại mang bộ mặt nôn nóng, như thể chẳng yên tâm chút nào về những gì vừa sắp đặt. Và khi bộ mặt đó không còn, cũng nhờ nụ cười đắc ý vừa tình cờ xuất hiện trên môi miệng, sau đó tự chui khuất người vào một góc khuất, một hành vi tỏ ra quá cẩn trọng một cách không cần thiết, một khi khắp thạch động lúc này chỉ có mỗi một mình nàng.

Thế nhưng nàng có nguyên do để tỏ ra phải thật thận trọng như vậy. Vì khi từ góc khuất bước ra, nếu tiểu cô nương lúc này đã bước vào thì bây giờ bỗng đột ngột hóa thành một nam đồng tử với y phục vừa bản vừa để lộ một vài chỗ rách. Tiểu cô nương đã thay đổi nhân dạng, kể cả giới tính, chỉ còn lại nụ cười hài lòng đắc ý vẫn nguyên hiện. Và với nhân dạng đã hoàn toàn đổi mới, nàng hí hửng tung thân lao đi như cánh

én chao liệng. Thoát từ thạch động ra ngoài, phơi phới lao mất dạng vào khoảng không gian bao la lúc nào cũng rộng mở chào đón.

“Vút...”

o O o

Cái nóng nằng giữa trưa làm Sầm Phong hoa mắt vì kiệt lực.

Và nhờ lão đảo suýt ngã mấy lần nên khi dừng lại, Sầm Phong mới phát hiện bản thân không những không còn trong tâm trạng cuồng nộ nữa mà lạ thay lại được may mắn là hiện chỉ có mình với mình giữa khoảng không bao la rộng mở. Họ Tiên và những tiểu thư cùng bọn giáo đồ Vạn Xà Giáo không biết đã biến đi đường nào biệt dạng. Sầm Phong nở nụ cười mãn nguyện.

Nhưng nụ cười đó tồn tại không lâu, thay vào đó miệng Sầm Phong méo xệch sau khi đã nhìn ra xung quanh và không hề biết bản thân đang dừng ở địa phương nào.

Sầm Phong thoát hốt hoảng về điều này và còn hốt hoảng nhiều hơn lúc nhận ra bản thân cũng đang cơn đói lả, nhất là khát, một cơn khát đòi hỏi phải thỏa mãn ngay. Nếu không giữa tiết trời nóng bức và lại đứng ngọ thế này, cơn khát nhất định sẽ quật ngã Sầm Phong mà không chút dung tha, cho dù có mở miệng van nài cũng đừng mong kêu thấu đến tận trời cao.

Phải tìm nước. Sầm Phong đành vội bước đi với mỗi một tâm nguyện cháy bỏng đó.

Nhưng muốn tìm nước ở một nơi chưa hề thông thuộc địa hình quả là điều không dễ. Chẳng riêng gì đối với Sầm Phong mà đối với bất kỳ ai khác cũng tương tự.

Vì thế, tựa như người sắp chết đuối vô tình vớ được phao, Sầm Phong chọt phồng mũi và hít lấy hít để một mùi hương thoang thoảng vừa tình cờ đánh động khứu giác bản thân.

Đó là mùi thịt chỉ vừa mới nướng chín trên lửa. Một mùi nếu có tác động làm bụng của Sầm Phong thêm đói cồn cào thì lại có hiệu năng tạo một cảm giác cản trở cho Sầm Phong.

Vì cản trở cảnh giác nên Sầm Phong lo lắng dừng lại. Nhưng sau đó, khi đã cân nhắc đắn đo, Sầm Phong lại bước đi, lần này thật quả quyết.

Cái nằng nóng cứ luôn ngăn cản những bước chân của Sầm Phong. Dù vậy, chính là nhờ mùi hương quyến rũ đã càng lúc càng gần nên Sầm Phong vẫn đủ lực bước đi.

Kia rồi, Sầm Phong thầm kêu. Không chỉ có thịt nướng mà cận kề đống lửa đang lan tỏa mùi hương ngào ngạt, ngay phía sau lưng của một gã có lẽ cũng trạc tuổi Sầm

Phong, là chủ nhân của một vài mảnh thịt đang đu đưa quay quay trên lửa đỏ, còn có cả một giòng suối nước mát trong, đều là những thứ Sầm Phong đang cần và cầu.

Gã nọ có khuôn mặt trắng hồng, hay là ánh hồng vì bị sức nóng của lửa đó lúc giữa trưa tấp vào nên ra thế? Nhưng y phục gã thì lấm bẩn nhiều chỗ và chỗ nào bẩn nhất thì tình cờ lại có kèm theo một mảng rách đong đưa.

Sầm Phong vừa tiến lại gần vừa nhìn dò xét gã để có những nhận định như thế. Và tự đã có kết luận, gã chỉ là người xa lạ, thì Sầm Phong cũng vì cẩn trọng nên thay vì đi ngay đến chỗ gã lại lảng qua một bên để tiến lại gần giòng suối, nơi sẽ cung cấp cho Sầm Phong một nhu cầu cấp thiết hơn và nhất là sẽ không cần mở miệng hỏi xin ai như lẽ ra Sầm Phong đã định bụng ngờ ý xin nếu muốn được gã xa lạ nọ tặng cho một chỗ nhỏ vật thực thuộc phần của gã.

Gã nọ đã nhận thấy Sầm Phong xuất hiện. Nhưng gã không nói gì, chỉ nhìn Sầm Phong vì quá khát nên cứ vục đầu vào nước và uống lấy uống để cho đến kỳ no.

Sầm Phong uống xong lẽ ra định bỏ đi nhưng bị nổi mệt nhọc chột lan tỏa khắp châu thân nên khoan khoái buông mình nằm ngửa người lên mặt cỏ cạnh giòng suối.

Chột Sầm Phong nghe gã nọ lên tiếng, giọng thật trong trẻo:

- Này, ta đang buồn vì sắp phải ăn một mình. Thịt dù nhiều dù ngon thì vẫn lạt lẽo. Nếu ta ngờ ý mời, chỉ là để làm ta vui lòng mà thôi, được chăng?

Đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh, Sầm Phong ngồi bật dậy ngay:

- Người không muốn ăn một mình thật ư? Nếu vậy cũng xin thú thật là ta đang đói. Ta không khách sáo đâu nha.

Gã nọ không chỉ hiếu khách mà còn tỏ ra rất thành tâm:

- Ta lại ngại dù có thêm người thì chỗ thịt này vì quá thừa e phải vất đi và thế là mang tội phí phạm. Nếu người đói thật và có thể ăn hết, chính ta sẽ là người chịu ân người. Nào, mời.

Sầm Phong bước vội đến và chỉ suýt nữa là để lộ bản thân đang nuốt nước bọt ừng ực. Do cố kiềm chế nên khi tay vừa cầm lấy mảng thịt ngon được gã xa lạ đưa ra mời. Một ý niệm cảnh giác chột xuất hiện trong Sầm Phong:

- Mà này, sao người... sao người đối xử tốt với ta như vậy? Ta và người đều là những kẻ xa lạ mà, đúng không?

Gã nhún vai rất người lớn:

- Tứ hải giai huynh đệ. Đồng ý ta và người đều xa lạ và chỉ lần đầu gặp nhau, nhưng dù sao cũng có một điểm chung, đúng không?

Sầm Phong ngạc nhiên:

- Điểm chung nào? Hay người muốn ám chỉ ta và người vừa trạc niên kỷ, người được mười bốn hay mười lăm? Vừa có chung một điểm nữa là giữa trời đất mệnh mông lại tình cờ gặp nhau?

Gã chau mày, sao đó gật gù thú vị:

- Nghe người nêu, ta cứ nghĩ, vậy là hai ta có đến ba điểm chung, không phải chỉ có một.

Sầm Phong cũng tỏ ra vui vui:

- Nếu là ba, vậy thì hai đã do ta nêu, điểm chung người định nói là gì?

Gã lập tức lấy tay cầm một mảng thịt khác:

- Là ta và người đang cùng ăn. Chứng tỏ ta không chỉ kém người về niên kỷ, ta chỉ mới mười bốn và nhiều hơn thế một ít, mà còn kém người về những nhận định nhanh nhạy. Ta không nghĩ hai điểm chung người vừa nêu. Nào, vì kém nên ta sẵn sàng kiến người là huynh, hai huynh đệ chúng ta cùng ăn nào.

Sầm Phong vừa xua tay vừa lắc đầu:

- Tại người mãi nghĩ đến chuyện mời ta cùng ăn nên vô tình không nhận ra hai điểm chung và bất luận ai thoát nhìn cũng thấy. Người đâu kém ta, kể cả về niên kỷ cũng vậy, ta vẫn chỉ mười bốn tuổi hơn một chút. Đừng kiến ta là huynh. Chỉ nên xem là bằng hữu đã tốt lắm rồi. Nào, ăn thì ăn, mời.

Gã nọ gật gù bảo:

- Là bằng hữu cũng tốt. Ta họ Lãng, tên Kim Phụng. Còn người?

Sầm Phong toan ăn bỗng dừng lại:

- Lãng Kim Phụng? Sao song thân người đặt cho người tính danh giống bọn nữ nhi?

Gã đã ngọam một miếng thịt. Và vì câu nói của Sầm Phong nên gã suýt bị sặc vì đang cố nuốt vội nuốt vàng. May mà không sặc nên gã đáp:

- Sao người nói như thể đã có những quy định hễ là nữ nhi thì đặt tên này tên này, còn là nam nhi thì phải đặt tên kia tên khác, không được phép dùng lẫn lộn? Ai đặt ra những quy định đó? Người chắc?

Biết là lỡ lời, hướng hồ lời với người vừa có nhã ý lẫn hảo ý tặng không một bữa ăn, Sầm Phong cười rất gượng:

- Dĩ nhiên không hề có những quy định tương tự. Ta sai rồi, người đừng trách nha. Cũng phần nào vì ta gần đây chợt có cảm giác rất hãi khi nghe bất kỳ điều gì mang hơi hướm nữ nhân. Được rồi, giờ thì ta đã hiểu. Tính danh là do đấng sinh thành chọn đặt. Người đích thị là nam nhân rồi, thì dù có mang tên Kim Phụng vẫn cứ là nam nhân.

Lãng Kim Phụng tỏ ra nghi hoặc:

- Người rất hãi bọn nữ nhân? Vì sao vậy? Không lẽ đã có nhiều điều tội tộ xảy ra giữa bọn nữ nhân và người? Ai thế? Mẫu thân người chẳng? Chắc là không phải rồi, vì trên đời có mấy ai lại hãi sợ chính mẫu thân? Vậy thì ai nào? Nhưng người đừng bảo đấy là nội thê của người nha? Vì cỡ tuổi người nếu bảo đã có gia thất thì thật là chuyện không bao giờ ta tin.

Sầm Phong thở dài:

- Chuyện dài lắm. Vả lại ta cũng không muốn nói làm gì. Nhưng nếu huynh muốn nghe, được rồi, chờ ăn xong ta sẽ nói cho người nghe.

Sầm Phong toan ăn thì lần này bị gã Kim Phụng hỏi một câu ngăn lại:

- Sao người chưa cho ta biết tính danh của người?

Sầm Phong đã quá đói nên đáp vội:

- Sầm Phong. Đấy là tính danh của...

Nhưng đang nói Sầm Phong bỗng dừng lời, khiến Lãng Kim Phụng nghi hoặc hỏi dồn:

- Sầm Phong là tính danh của ai? Sao người đang nói bỗng dừng? Hay đó là tên người đang cần che giấu, vì biết lỡ lời tiết lộ nên vội vàng dừng lại? Phải thế không?

Sầm Phong lại mất cơ hội được ăn, đành buông tiếng thở dài sâu não:

- Ta nói thật nha. Kỳ thực lúc này ta cũng chẳng biết vốn dĩ ta có họ gì. Tên Phong thì phải rồi, nhưng họ thì vị tất đã là họ Sầm như bấy lâu nay ta vẫn nghĩ. Ta nói thật đấy.

Lãng Kim Phụng chợt tỏ ra cảm thông:

- Có chuyện đó thật sao? Thôi thì người cứ ăn đi đã. Nhưng sau đó phải nhớ, không phải ta tò mò mà vì đạo lý công bằng, vì ta đã xưng rõ tính danh vậy thì người cũng nên chịu khó giải thích tường tận cho ta nghe được không?

Sầm Phong cười hài lòng:

- Ta cũng đang muốn có người tâm sự, người chịu nghe thì còn gì tốt bằng. Được, ta hứa, nhưng chỉ sau khi ta ăn thật no đã, bằng không ta đói đến chết mất.

Lãng Kim Phụng phì cười:

- Thoạt trông qua ta cũng biết người đang đói như thế nào. Được rồi, ăn đi. Thử xem người có ăn hết bây nhiêu thức ăn không?

Sầm Phong được lời như cởi tắc lòng, vậy là cứ thế cầm đầu ăn một mạch. Vì thế Sầm Phong không bao giờ nhận thấy Lãng Kim Phụng chỉ ăn nhỏ nhỏ, ăn chiếu lệ hoặc chỉ ăn cho lấy có. Đã vậy, lúc đã no nê, Sầm Phong ngồi phưỡn bụng, hất hàm hỏi Kim Phụng:

- Người no chứ? Bằng không, một mình ta đâu thể ăn hết từng ấy thức ăn?

Để che giấu việc chỉ ăn cầm chừng, Kim Phụng vờ xoa bụng:

- Có người cùng ăn, nói thật nha. Ta chưa bao giờ được một bữa vừa no vừa ngon như thế này.

Sầm Phong cười sảng khoái và chọt lăn người nằm ngã ra:

- Đây, nằm xuống đi. Để ta kể mọi chuyện cho người nghe. Ăn xong phải nằm, có như thế mới thú vị.

Lăng Kim Phụng gật đầu tán đồng:

- Rồi ta cũng sẽ nằm, người không phải lo, nào chuyện của người là thế nào?

Sầm Phong cười với gã:

- Người háo hức nghe nên không thiết nằm chứ gì? Vậy thì tùy người. Ta sẽ kể, chuyện là thế này.

Sầm Phong từ khi mục kích cái chết của mẫu thân, dù tâm tư mang nhiều nghi vấn vẫn chưa có dịp nghĩ suy tường tận. Vì thế, miệng thì kể cho kẻ chịu nghe là Lăng Kim Phụng, riêng lòng dạ của Sầm Phong thì trăn trở ngẫm nghĩ không thôi, đến nỗi đã kể tất cả sự thật cho Kim Phụng nghe mà không một lần cân nhắc nghi ngại, cũng không quan tâm đến hậu quả có lẽ sẽ có vì câu chuyện này.

Và khi kể xong, Sầm Phong có hơi cũng muộn, đành chấp nhận nghe Kim Phụng cật vấn. Thoạt tiên gã hỏi:

- Người không nghĩ người ở họ Cao thật chứ? Vì mẫu thân người nào đã minh định điều này?

Sầm Phong rất phân vân:

- Nhưng nếu ở họ Sầm thì tại sao gia phụ bấy lâu nay luôn tỏ ra xa cách, cũng như chưa bao giờ đề cập đến chuyện chỉ điểm võ công cho ta? Trừ phi ta quả thật không phải ở họ Sầm.

Kim Phụng gật gù:

- Đành thừa nhận thân thế lai lịch của người quả khá mơ hồ. Vì người duy nhất biết rõ chính là lệnh đường lại đã mệnh chung. Thêm nữa cái chết đó vẫn chưa có cách nào loại trừ thân phụ người hoặc phải hoặc không phải diện nghi vấn. Điều có thể biết chắc là lúc này người chưa thể quay về Huỳnh Phong Trang.

Sầm Phong không thể phủ nhận, trái lại còn nói:

- Có một người để bày tỏ nỗi lòng quả nhiên cũng có lợi. Vì nếu cách đây chẳng bao lâu, giả như ta hãy còn mơ hồ do chưa biết phải đi đâu hoặc làm gì thì nhờ nghe

người nói một cách tách bạch như thế ta lập tức biết rõ phải làm gì và hành động như thế nào.

Kim Phụng hỏi với vẻ quan tâm:

- Người đã có quyết định gì? Thế nào?

Sầm Phong khoan khoái vừa đáp vừa nheo nheo mắt ngắm nhìn đám mây chợt bỗng bênh trôi ngang lưng trời:

- Đó là trước hết ta cần luyện võ công đến một mức nào đó nhất định, đủ để ta bôn tẩu giang hồ và minh bạch cái chết của gia mẫu là vì nguyên nhân nào. Người nghe được chứ?

Kim Phụng gật đầu nhanh:

- Hay! Cách đó không những được mà còn phải gọi là diệu kế mới đúng.

Sầm Phong xoay ngang đầu nhìn gã:

- Người đoán được ý ta ư? Bảo hay là hay ra sao nào?

Kim Phụng tủm tỉm cười:

- Đâu đến nỗi khó đoán. Vì khi đã minh bạch lệnh đường chết vì nguyên nhân nào thì chẳng phải ngay lập tức người cũng kinh ngạc nhân vật người vẫn gọi là phụ thân có còn bị nghi vấn nữa không? Giả như còn thì người kể như biết chắc người có thể hạ sát mẫu thân người vốn là thê phụ của y thì người đó nào phải thân phụ người. Và nếu nghi vấn đó chẳng còn, có phải đó là điều người hằng mong muốn, rằng phụ thân người chính thật là một trong hai đấng sinh thành ra người? Vậy thì người có thể ung dung quay lại Huỳnh Phong Trang cho tình phụ tử đoàn viên trùng phùng.

Sầm Phong thán phục:

- Người xem vẻ ngoài bần hàn nhưng nói về am hiểu hoàn toàn không kém ta. Vậy ta hỏi người, muốn có võ công để luyện ta phải làm gì?

Kim Phụng cau mày ngẫm nghĩ:

- Để xem nào. Như người nói, hiện người không biết bí đồ Hồng Ma Bảo để mong có cơ hội đắc thủ tuyệt học kể như không thể. Nghĩa là chỉ còn mỗi cách để có võ công là tìm cao nhân bá sư luyện nghệ. Người định tâm chọn nhân vật nào xứng gọi là minh sư?

Sầm Phong ngời bật dậy:

- Ai bảo ta không thể tiến vào Hồng Ma Bảo? Đó chính là ý định của ta khi bảo phải gắng luyện một thân võ học đến một mức nhất định.

Kim Phụng gật mình:

- Nhưng người không có bí đồ. Vào đó để chết ư?

Sầm Phong cười cười:

- Ai chết thì chết, riêng ta thì không. Người cứ tạm biết như thế là đủ.

Kim Phụng hoài nghi:

- Vậy là người không phải không có bí đồ? Hoặc giả người đã đoán biết được bí đồ được lệnh đường cát giấu ở đâu? Đúng không?

Sầm Phong gật ngay:

- Không sai. Ta đã đoán biết và ta tin chắc điều ta đoán hoàn toàn đúng.

Kim Phụng vọt miệng hỏi ngay:

- Ở đâu vậy?

Và lập tức có một thanh âm xa lạ vang đến cũng hỏi một câu như Lãng Kim Phụng vừa hỏi:

- Phải đó, mẫu thân người cất giữ bí đồ Hồng Ma Bảo ở đâu vậy? Tiểu oa nhi họ Sầm kia?

Sầm Phong giật nảy người, chồm đứng dậy ngay. Lãng Kim Phụng cũng thế và còn kịp thời căn dặn vào tai Sầm Phong:

- Ta cũng như người có nhiều bí ẩn khiến bị nhiều nhân vật truy đuổi. Nếu kẻ sắp đến vì không lén nghe từ đầu nên chưa biết ta là ai, người tạm thời đừng gọi ngay tính danh của ta, được không? Trên ta còn có một bào huynh và một bào tỷ, ta ở thứ ba, người cứ gọi ta là Tam đệ cũng được. Chỉ mong nhân vật này vẫn chưa hề nhận biết ta là ai.

Kim Phụng vừa dứt lời thì cũng là lúc Sầm Phong nhìn thấy có đến hai nhân vật cùng lúc xuất hiện. Sầm Phong hoang mang, nhìn hai nhân vật đó:

- Ta chưa nhìn thấy hai nhân vật này bao giờ. Y phục của họ thật cổ quái, nếu bảo là tăng bào thì đầu họ để tóc thay vì phải cạo đi. Còn nếu xem đó là đạo bào thì sao họ lại đi chân trần, không giày dép mũ mào cho giống những đạo nhân? Họ là ai?

Kim Phụng chợt ngắc ngư lắc đầu quây quậ:

- Người cần gì biết họ là ai. Với diện mạo dữ dằn thế kia, không cần đoán cũng biết họ xuất hiện với ý đồ bất lợi. Hay là chúng ta cứ lo chạy tránh họ thì hơn?

Sầm Phong bối rối:

- Chạy ư? Muộn rồi. Phải chi người nói sớm hơn, có lẽ...

Hai nhân vật họ đã đến. Và cả hai cùng điểm những nụ cười độc ác hoàn toàn giống nhau:

- Có nói sớm hơn hai người cũng chẳng có cơ hội chạy thoát. Biết nói muộn rồi như tiểu oa nhi kia là hay đấy. Thế nào, nếu biết muộn sao người không mau sớm đáp lời bọn ta?

Sầm Phong định mở miệng, chợt bị Kim Phụng lấy tay áo giật vào áo. Kim Phụng còn khấn trương bảo:

- Nghe ta nói này... có phải người...

Một trong hai nhân vật nọ liền quắc mắt nạt nộ Kim Phụng:

- Chưa đến lượt người mở miệng đâu. Nếu vẫn còn như thế nữa, đừng trách ta độc ác, lập tức cho người về châu Diêm Vương ngay.

Kim Phụng giận dữ nạt lại:

- Nhị vị nếu có bản lĩnh sao không giỏi tìm người trạc tuổi ngang tài để hơn thua từng lời hoặc từng độc chiêu? Cao ngạo làm gì những phường chỉ biết dọa nạt và uy hiếp lũ trẻ nhỏ như bọn ta?

Nhân vật nọ giận đỏ mặt:

- Trưởng bối nào đã giáo huấn ra hạng vô lễ như người vậy, nói mau? Ta không những sẽ lấy mạng người mà ngay sau đấy còn tìm cho được những trưởng bối vô dụng của người để trị tội tiếp. Người dám không?

Kim Phụng chợt tái mặt vì giận:

- Bọn người mới chính là người vô dụng. Tư cách gì dám hỏi đến trưởng bối của ta? Có phải hai người đã chán sống rồi không? Nói đi!

Cơn giận của Kim Phụng nếu có làm Sầm Phong kinh ngạc chỉ có một thì trái lại đã khiến cho Sầm Phong tăng cao dõm lược những mười phần. Vì thế ngay khi Kim Phụng dứt lời, Sầm Phong liền ưỡn ngực, cất giọng sang sảng cất vấn hai nhân vật nọ:

- Phải đó. Nhị vị có tư cách gì vừa dám đường đột xuất hiện, lại vừa hung hăng hạch hỏi bọn ta. Bốn thiếu gia đích thị ở họ Sầm đây, xin được thỉnh giáo tính danh và xuất thân sư thừa của nhị vị thế nào?

Bọn họ cùng ngẩn người, nhìn nhau, sau đó cùng cười phá lên, mỗi người nói một câu, vừa phụ họa vừa cợt nhả trêu đùa Sầm Phong cùng Lăng Kim Phụng:

- Nhị sư đệ có nghe lũ trẻ nói gì chứ? Ha ha... Thì ra Sầm thiếu gia đang muốn thỉnh giáo pháp danh của huynh đệ ta. Oai phong thật đấy. Ha ha...

- Vậy Đại sư huynh có định hạ cố chỉ giáo hoặc khai báo xuất xứ sư thừa chẳng? Theo đệ thì cũng nên đấy, bằng không, ha ha... nhờ Sầm thiếu gia nổi giận lôi đình chỉ cần sai mỗi một mình thuộc hạ của Sầm thiếu gia xuất chiêu động thủ thôi, đệ e sinh mạng của hai ta phen này khó thoát thật đấy. Ha ha...

Thừa hiểu đang bị họ bỡn cợt, nhưng càng nghe họ cười Sâm Phong càng thêm bốc cao ngạo khí. Và Sâm Phong nạt vang:

- Bồn thiếu gia đã lấy lễ thỉnh giáo cách xưng hô, không lẽ trưởng bối của nhị vị quên dạy bảo phải đáp lại như thế nào cho đúng lẽ sao? Vậy thì rõ ra không chỉ nhị vị là phường vô lễ mà trưởng bối của nhị vị cũng đúng là hạng vô dụng, đốc hạ bất nghiêm, đáng bị xử trị.

Họ tái mặt xúc nộ và lập tức có một nhân vật chồm đến, chộp ào vào Sâm Phong:

- Tiểu súc sinh thật đáng chết. Ta giết ngươi.

“Ào...”

Đang bốc cao ngạo khí, Sâm Phong chợt tỉnh ngộ đành chấp nhận một thực tế phủ phàng và nghiệt ngã, là sinh mạng đang bị đối phương chưa rõ là nhân vật có lai lịch thế nào dùng một đạo chưởng kinh cực kỳ lợi hại uy hiếp. Và phản ứng của Sâm Phong là trợn mắt nhìn bóng dáng tử thần ập đến qua hình hài độc ác và hung dữ của nhân vật nọ. Bất quá Sâm Phong còn kịp kêu lên một tiếng thất thanh mà thôi.

“A...”

Và không ai nhận thấy điều gì vừa thoáng xảy ra thật nhanh, chỉ trừ Lăng Kim Phụng chợt len lén thở phào, cũng là lúc toàn thân của nhân vật võ kinh sắp chạm vào Sâm Phong bỗng bất ngờ khựng lại.

Đạo chưởng kinh vì thế cũng tan biến.

Sâm Phong chờ nhận ra thoát chết nên được mục kích cảnh nhân vật nọ vụt ngã lăn quay, miệng sôi bọt đàm và tức thì tắt thở.

Sắc diện của Sâm Phong từ từ tái lại, bản thân cũng tự dịch lùi và mắt thì cứ bàng hoàng nhìn mãi tử trạng quá quen thuộc vừa xảy đến cho nhân vật xấu số nọ.

Nhân vật còn lại cũng bàng hoàng không kém, cũng nhảy lùi lại và mắt thì lảo liêng nhìn xung quanh, có khác với thần thái của Sâm Phong là nhân vật này vẫn còn ít nhiều dõm lược để lớn tiếng quát hỏi:

- Ai? Kẻ nào to gan, giám ngấm ngấm sát hại người của Thiên Long Tự?

Sâm Phong bị giật mình vì tiếng quát, vội nhìn quanh, sau đó vội dịch trách xa Kim Phụng do thấy cả hai đứng quá gần, cơ hồ sắp chạm nhau.

Kim Phụng thì không hiểu gì cả, thấy Sâm Phong bước tránh đến đâu cũng bước sát theo đến đấy.

Sâm Phong càng sợ hãi, đành len lén cảnh báo Kim Phụng:

- Đừng chạm vào ta, người nghe rõ chứ? Đừng tiến lại gần.

Nhân vật nọ vì vẫn đương nhiên kiếm tìm xung quanh nên không thấy những gì đang diễn ra khá thầm lặng giữa Sầm Phong và Kim Phụng. Bằng không thế nào y cũng nghe được Kim Phụng đang thì thào dò hỏi Sầm Phong:

- Người muốn ám chỉ điều gì vừa xảy ra là do tiểu xà... tiểu xà gì đó người từng kể?

Sầm Phong vội liếc nhìn nhân vật nọ nên đáp lời Kim Phụng và mong sao đối phương đừng nghe:

- Đúng là tiểu xà rồi. Vì cũng chính thứ tử trạng ta đã hai lần tận mắt mục kích. Vì thế, nếu muốn toàn mạng, người chớ nên sơ ý để chạm vào ta.

Nhân vật nọ chột quát vang, một câu quát hỏi như chỉ dành cho một đối thủ vô hình:

- Đã dám xuống tay hạ thủ sao không đủ dõm lược xuất đầu lộ diện? Các hạ hãy hiện thân xem nào?

Nhân đó, Kim Phụng chột nghiêng đầu phụ nhĩ, hỏi thật khế vào tai Sầm Phong:

- Nhưng lúc này ta đã chạm vào người, nhớ không? Vậy tại sao ta vẫn toàn mạng, không bị tiểu oa nhi sát hại? Hay cái chết vừa rồi là do người có cao nhân ngấm ngấm ám trợ thật?

Sầm Phong chỉ biết lắc đầu:

- Nhưng tử trạng thì đúng là như nhau, ta quyết nhận định không lầm. Mà kỳ thực kể cũng lạ, sao người đã chạm vào ta nhưng không hề bị tiểu xà tấn công? Trừ phi...

Sầm Phong chột phát hiện đang bị nhân vật nọ nhìn, đành vội dừng lời.

Nhưng đã muộn, vì nhân vật nọ đã nghe lần này, lão bật quát lên dành cho Sầm Phong:

- Người vừa nói gì? Hử? Tiểu xà nào có thể tấn công hại người nếu người bị người đó chạm vào? Và đó là nguyên nhân khiến Đại sư huynh ta chết quá thảm. Đúng không? Có đúng là do người không?

Sầm Phong tái mặt vì sợ.

Chột có người nắm tay lôi Sầm Phong cùng bỏ chạy:

- Chạy mau. Cao nhân nào ám trợ người có lẽ đã bỏ đi rồi. Nếu không chạy, ta và người e khó toàn mạng.

Bị Kim Phụng lôi đi, Sầm Phong dù không muốn cũng phải chạy, và vừa chạy Sầm Phong vừa hối hả hỏi Kim Phụng:

- Người tin ta có cao nhân ám trợ thật sao?

Kim Phụng vẫn mãi miết chạy:

- Ta đang nắm tay người đây này, thấy không? Và ta vẫn an toàn, đúng không? Vậy thì ai đã giúp người toàn mạng vừa rồi nếu chẳng phải nhờ cao nhân ám trợ?

Kim Phụng nói khá lớn và Sầm Phong nghe thì nhân vật nọ cũng nghe.

Y lập tức thi triển khinh công lao đuổi theo và chỉ thoáng mắt là dễ dàng xuất hiện ngay phía sau Sầm Phong với tròng cười vừa giận vừa đắc ý:

- Chẳng ai trong lũ oa nhi bọn người biết võ công. Muốn chạy thoát tay ta phải lưu mạng lại. Để xem lần này còn cao nhân nào đủ bản lĩnh lấy mạng ta để cứu mạng các người cho biết. Ha ha...

Bỏ chạy để mong thoát một nhân vật cao thủ quả là điều viễn vông hão huyền. Vì thế Sầm Phong lập tức rơi ngay vào trạng thái tuyệt vọng khi nhận ra ở đầu vai quả thật đã bị đối phương hung hăng chộp vào giữ lại.

“Vậy là hết!”

Sầm Phong vừa kêu thảm như thế thì bất ngờ nghe ngay bên cạnh vang lên tiếng reo hể hả của Lăng Kim Phụng:

- Cho người chết này. Thật đáng lắm. Ai bảo người tuy lớn đầu nhưng hồ đồ, bị ta lập kế đối gạt không nhận ra. Ha ha...

Sầm Phong kinh ngạc nhìn lại.

Kẻ vừa chộp giữ Sầm Phong lúc này cũng đã tự ngã lăn quay, cũng mất mạng với chung một tử trạng như Đại sư huynh của y vừa rồi.

Sầm Phong bàng hoàng:

- Lại là do tiểu xà? Nhất định đã do tiểu xà gây ra thật rồi.

Kim Phụng vì cũng đã dừng lại trước Sầm Phong, nên bây giờ gạt đầu thừa nhận:

- Nếu người bảo tất cả đều có chung một tử trạng thì không nghi ngờ gì nữa, đúng là tiểu xà gây ra.

Sầm Phong thật sự ngạc nhiên:

- Nhưng sao chỉ mới đây thôi, cũng chính người lại đề quyết là do cao nhân ám trợ?

Kim Phụng mỉm cười:

- Người không nhìn ra đấy là kế của ta? Và vì nghe ta nói như thế, đối phương mới bất cẩn, thay vì phóng kình từ xa, ắt đã hạ thủ người, y lại đắc ý chạm vào, khiến tự tìm lấy cái chết, đối phó với đại địch, thượng sách nhất chính là dụng kế.

Sầm Phong lại tăng thêm một tầng ngạc nhiên về Lăng Kim Phụng:

- Vậy là ngay từ đầu người đã tin, đã biết một cách chắc chắn đây là do tiểu xà Bích Linh?

Kim Phụng bỗng gật gù:

- Bích Linh, may quá, nhờ người vừa nhắc lại ta tin rằng mai hậu sẽ luôn nhớ tiểu xà có tên gọi là Bích Linh. À, vừa rồi người hỏi gì? Hỏi ta tin là do Bích Linh tiểu xà hạ thủ ư? Ta đã bảo rồi, vì người nói những tử trạng giống nhau nên dĩ nhiên ta không thể không tin. Mà này, sao lạ vậy, dường như lúc thuật kể, người có quả quyết Bích Linh tiểu xà đã bị Đại tiểu thư Vạn Xà Giáo thu giữ? Vậy giải thích thế nào về việc tiểu xà vẫn đang phục ẩn trong người người?

Sâm Phong hoang mang ngỡ ngàng:

- Ta thật không sao biết được. Huống hồ mọi lời ta kể đều không hề giấu người điều gì. Người có nhớ ta nói ta từng bị ngắt? Và rõ ràng trước lúc ngắt đi ta đã thấy ả nữ nhân xinh đẹp độc ác thu đoạt Thiên Long Tự vào chiếc túi gì đó chắc của chính ả. Vậy nếu bây giờ tiểu xà vẫn ở bên ta, người nói đi, ta liệu biết giải thích thế nào đây?

Kim Phụng cau mày ngẫm nghĩ và chợt bảo Sâm Phong:

- Theo ta, điều tiên quyết là người ngay lúc này cần phải minh bạch, có thật tiểu xà đang ở trong người người không? Người tìm nó xem.

Sâm Phong lập tức tán thành:

- Quả là ý hay. Mà Bích Linh nhi của ta kể cũng lạ. Hễ đã phục ẩn là có cách giấu kín hoàn toàn tung tích. Đến ta dù là nơi nó chọn để lưu ngụ cũng không thể phát giác có hay không có nó ẩn bên mình. Hy vọng lần này nghe gọi, nó cũng ngoan ngoãn tự xuất đầu lộ diện như đã từng xảy ra.

Và Sâm Phong cho một tay vào người, vừa tìm vừa gọi tiểu xà:

- Bích Linh. Bích Linh nhi của ta. Người đâu rồi? Hãy chui ra xem nào, Bích Linh nhi.

Kim Phụng cũng háo hức chờ đợi được một lần nhìn thấy tiểu xà Bích Linh. Và gã làm như buột miệng hỏi:

- Sao người gọi “Bích Linh nhi của ta”? Cứ như người đang tự nhận chỉ có người mới là chủ nhân đích thực của tiểu xà không bằng.

Sâm Phong vụt hờn hờ nét mặt:

- Trước kia thì thế nào ta không biết. Nhưng quả tình lúc này chính Bích Linh nhi đã tự xem ta là chủ nhân. Người có muốn xem bằng chứng không? Hãy đứng lùi lại một chút, ta sẽ đưa Bích Linh ra cho người chiêm ngưỡng. Đừng đứng gần, cũng đừng có

thái độ nào đột ngột, kéo Bích Linh nhi phát tác thì khốn đấy. Lúc đó dù ta muốn cứu người cũng không thể.

Kim Phụng sa sầm nét mặt:

- Ta đã hai lần chạm người và vẫn vô sự. Ta nghĩ, có lẽ tiểu xà nhận được ta là bằng hữu của người, đã cùng người dùng bữa ăn và cùng nhau trải qua chung hoạn nạn. Ta tin, tiểu xà không những không hại, trái lại còn có thể xem ta cũng là chủ nhân của nó. Người cứ đưa Bích Linh nhi ra thì rõ.

Thấy Kim Phụng không chịu đứng lùi. Sầm Phong vì thận trọng đành tự dịch ra:

- Ta không muốn phải hối hận vì vạ nhất gây hại đến người, là bằng hữu duy nhất lúc này của ta, thôi thì đành để người đứng chiêm ngưỡng từ xa vậy.

Sầm Phong lấy tay ra khỏi người. Giữa lòng bàn tay quả nhiên có Bích Linh tiểu xà nằm khoanh tròn và an tường ngủ thật ngoan ngoãn.

- o O o -